

ΔΙΝΟΡΑ

VII

Ἐνόμιζεν ὁ Εὐγένιος Φερῶ ὅτι συνῆλθεν ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ ἀπὸ κακὸν ὄνειρον. Ἡ περιπέτεια τῶν μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας, ἡ σύλληψις, τὸ δικαστήριον, αἱ ἥσυχαι ἡμέραι τῆς φυλακῆς, ἡ μετὰ τοῦ Ποτιέ συνδιατριβή, τοῦ συντρόφου του ἐν τῷ καλλίῳ, ἡ κακὴ αὐτὴ φαντασμαγορία ἐξηλοίφετο, δίκην πυρετωδῶν ὀπτασιῶν μετὰ τὴν κρίσιν. Ἐπανευρίσκετο, ἐν χάυνῳ καὶ γλυκεῖα χαρὰ ἀναρρωνύοντος, ἐντὸς τῆς οἰκίας του, ἀφ' ἧς εἶχεν ἐξέλθῃ — ὁ φιλόδοξος! — διὰ νὰ ἐνθροισθῇ ἐν τῷ ἐπιστήμῳ γράφει «τοῦ Κυρίου Γενικοῦ Γραμματέως.» Τί καλὰ ποῦ εἶνε κανεῖς, ἀναπαύεται μιὰ χαρὰ, εἰς τὸ παράθυρον τῆς ὁδοῦ Βροσχάν, μὲ τὰ ῥάτια ἐπὶ τῆς πρασινάδας τῶν δένδρων τῆς πλατείας, καὶ τὸ ἐσπέρας ἐπὶ τῆς πορφύρας τῶν ἡλιακῶν δύσεων!

Ὁ γηραιὸς μυθιστοριογράφος παρεθέρει ἀναλαμβάνων ἐν πρὸς ἐν καὶ φιλολογῶν τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του, μὴ εὐρίσκων φεῦ! ὅλα του τὰ χειρόγραφα, διότι μερικὰ εὐρίσκοντο εἰς χεῖρας τοῦ πραγματογνώμονος, ἀλλ' ἐπαναβλέπων τὰ σχεδιάσματά του, ἱχνογραφήματα, τὴν φωτογραφίαν τῆς γυναικὸς του, τὴν Ἰουδαίαν τοῦ Μαρόκου τοῦ Εὐγενίου Δελακρουά, «τοῦ Δελακρουά του.» Ἀπῆλυνεν ἐκ νέου πάσης ἀπολαύσεως τοῦ ἄλλοτε. Ἐπανευρίσκετο, κεκυρῶς καὶ περισσότερον γέρον, ὡς μετὰ μακρότατον ταξίδιον, ἐπὶ τῆς συνήθους ἑδρας του, μεταξὺ τῆς γραιῆς Βικτορίνας, ὑπέρποτε ἀφωσιωμένης, καὶ τῆς Δινόρας, ὑπέρποτε ὥραιας.

— Εἶμαι καλὰ, πολὺ καλὰ ἐδῶ. Ἀ! τί κουτὸς ποῦ ἤμουν νὰ ἐπιθυμήσω καλλίτερα ἀπὸ αὐτὰ ἐδῶ!... Σὰς ἐρωτῶ: ἀντὶ νὰ συντάττω ἐκθέσεις διὰ τὴν Σιέρρα Φουέντα καὶ νὰ μεγαλοποιῶ διὰ κοσμητικῶν τὰ ψεῦδη τῶν ἀχρείων ἐκείνων, δὲν θὰ ἔκαμνα καλλίτερα νὰ ἀκολουθῶ μὲ τόσους ἄλλους τὸ φιλολογικὸν στάδιόν μου; Δὲν εἶμαι τόσῳ παληωμένος, τί διάβολο, καὶ βλέπω καθαρὰ πρὸς τὸ παρὸν! Ναι! βλέπω καθαρά! Γνωρίζω τὴν ζωὴν!

Ἀ! τότε τὸ μέγαλον αὐτὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐδιδάσκετο τὴν ζωὴν ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, ἦτον ἐντελῶς θεραπευμένον ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἐπιχειρήσεων! Τί μάθημα! εἶχεν ἀφήσει ὀλίγον ἀπὸ τὸ μαλλί του εἰς τοὺς βάρους, τὸ πτωχὸν ἀρνάκι, καί, ὡς εἰς τὸ σφαγεῖον, εἶχεν συρθῇ ὑπὸ τοῦ Βερινιὸν εἰς τὴν φυλακὴν. Πολλὰς ὑπέφερεν ὕβρεις καὶ προσβολάς! Οὐφ! τέλος πάντων ἀνέπνευσεν, ἐλεύθερος καὶ ἀπῆλλαγμένος· τὸ αἰτιολογικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἦτο περιφρανὴς ἀναγνωρίσις τῆς τιμιότητός του. Ἡδύναντο νὰ ἀναγνώσῃσι τὴν Ἐφημερίδα τῶν Δικαστηρίων. Λαμπρὰ, ἐκεῖνα τὰ ἐπειθῇ! Τὸ δικαστήριον τῷ ἀπέδωκε δικαιοσύνην.

Ἀλλ' ὅταν ἐσκέπτετο ὅτι ἤμποροῦσε, μὲ μίαν κακοτυχίαν, νὰ μένῃ ὑπὸ τὸ κτύπημα τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἔφριττεν ὡς ὁ κατὰδικος ὑπὸ τὴν κοπίδα τοῦ δημίου.

Ἐν ταῖς ὥραις τῆς αὐπνίας καὶ τῆς μονώσεως, ἐκεῖ κάτω ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ρεμβάσῃ ἐπὶ τοῦ βίου τὸν ὁποῖον ἔστειρήθη, ἐπὶ τῆς τελευταίας φρικτῆς περιπετείας. Αἱ περιπέ-

τειαι! ἀρκετὰς εἶχε δοκιμάσει. Ἐτελείωσεν. Ἐβλεπε καθαρὰ ὅτι τὸ ὄνειροπολεῖν εἰς συμφορὰς μόνον ὁδηγεῖ, καὶ μάλιστα τὸ ὄνειροπολεῖν, ὡς αὐτὸς ὄνειροπόλει. Πτωχὸς Δὸν Κισσώτος τοῦ Ἰδανικοῦ, ῥαπισμένος ὑπὸ τῶν πετερίγων τοῦ ἀνεμομύλου του, ἐπανήρχετο οἶκοι συντετριμμένοι καὶ περιαλγῆς κατὰ βάθος, παρὰ τὰ μειδιάματά του.

Ἀ! ἐν διαστήματι ἐξ μηνῶν ἐρημώσεως εἶχε μάθει πλείοτερα ὁ ἄδολος γέρον παρ' ὅσα θὰ τὸν ἐδιδάσκον ἔτη καὶ ἔτη. Ἐγίνωσκε τὸ βάθος, τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν ματαιότητα τῶν χιμαιρῶν. Ἐγνώριζε τοὺς ἀνθρώπους! Μάλιστα, μάλιστα, τοὺς ἐγνώριζεν ἥδη! Καὶ ἀφοῦ σήμερα ἤθελαν πράγματα ἀληθινὰ, ἐγγικτικά, καὶ ζωτανὰ, καλὰ, θὰ ἴδουν, θὰ ἔβλεπαν!

Θὰ κάμω ἀπ' αὐτὰ φοβερὸν μυθιστόρημα, ἔλεγεν ὁ Φερῶ, σείων τὴν κεφαλὴν. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἐδοκίμασα, θέλω νὰ τὸ γράψω. Μάλιστα, θὰ τὸ γράψω! Ἀ. μὰ!... Δὲν θέλουν πλέον φαντασίαν; Καλὰ! Θὰ ἴδουν τί ἐστὶ παρατήρησις! Καὶ ἀλήθεια! Θὰ στάζῃ αἷμα! θὰ κραυγάζῃ! Διότι μὲ τὴν σάρκα μου θὰ κάμω τὸ βιβλίον μου. Καὶ τί βιβλίον! Θὰ τὸ ἴδουν, θὰ τὸ ἴδουν!

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐτέθη ὄντως ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἐπασχε συμφορῇσιν, κύπτων ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν θερμὴν κεφαλὴν του. Ἐξετέλει μετὰ γενναίας ὁρμῆς ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικίαν του τὴν μαθητείαν νέου εἶδους φιλολογικοῦ· ὄχι πλέον κόπται κομῶν, σκαιοὶ μεξικανοί, ἀκατάπαυστοι κυνηγοί, πειραταί, χρυσοθήραι, περιτρίμματα τῶν ἐδῶν, ὄχι ἔγραφεν ἥρεμα — καὶ ἥδη ὁ τίτλος ἐδήλου ὀλόκληρον κόσμον θλίψεων καὶ κακουχιῶν. — Ἐπὶ λευκῆς σελίδος μὲ χονδρὸς χαρακτῆρας εἶχε χαράξει τὰ ἑξῆς:

Τίμιος Ἄνθρωπος, Ἱστορία Ἡττηθέντος.

Μετὰ τὸ Ἰδανικὸν ὄνειρόν του, ὁ γηραιὸς μυθιστοριογράφος κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου του, κατεῖχετο πλέον ὑπ' ἄλλου ὄνειρου, τραχέως ὄνειρου πραγματικότητος.

Ἡ Δινόρα ἀνησυχεῖ ὀλίγον βλέπουσα τὸν πατέρα ἐργαζόμενον. Παρεθέρει κόπῳσιν τινα ἐν ἐκείνῳ. Μὴ τολμῶσα νὰ τοῦ εἴπῃ, τὸν ἰκέτευε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν βαρεῖαν ἐκείνην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἐπαθαίνετο, καὶ ἔπασχε συμφορήσεις. Ἀλλ' ἡ ἐργασία ἐκείνη ἦτον ἡ εὐδαιμονία τοῦ μανιώδους ἐργάτου, καὶ ἡ κόρη ἐδίσταζε νὰ τὸν στέρησῃ τοιαύτης χαρᾶς.

Τοῦ ὠμιλοῦσεν ἐνίοτε περὶ Ῥενέ, καὶ ἐγίνωσκεν ὁποῖαν ἀφωσιώσιν εἶχεν προσεγγίξει πρὸς ἀφωσιώσιντου ὁ Κ. Δὲ Σαντεναί. Ἀλλὰ πρὶν τοῦ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπόλυτον ἰσχύν, τὴν ὁποῖαν ὁ πρίγγιψ εἶχε λάβει ἐπ' αὐτῆς, ἡ Δινόρα ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ τοῦ Ῥενέ τὴν ἀδειαν τῆς ἐκμυστηρεύσεως. Καὶ ἐν τῇ ἀπολύτῳ εὐλιχρινείᾳ τῆς ἐβιάζετο, διὰ μιᾶς ὁμολογίας, νὰ ἐξέλθῃ θέσεως τὴν ὁποῖαν εὕρισκεν ἔνοχον καὶ ἦτις ἥδη τὴν κατήσχυνεν, ἀφοῦ ἦτο ἡναγασμένη νὰ τὴν ἀποκρύπτῃ.

Ἐνὸς ἐπάλαψε μόνῃ, εἶχε νομίσει ἡ νέα κόρη ὅτι ἡδύνατο ἐνώπιον τῆς συνεδήσεώς της νὰ φέρῃ τῆς πτώσεως αὐτῆς τὴν εὐθύνην. Καὶ ἔπειτα ἀπέβλεπεν εἰς τὸν Ῥενέ μάλλον ὡς εἰς μνηστῆρα ἢ ὡς εἰς ἔραστήν. Εἶχεν ἀνταλλάξει ἓνα ἐκ τῶν ὄρκων ἐκείνων οἵτινες συνδέουσι πρὸς τὴν ζωὴν δύο ὄντα, ἐνώπιον τῆς τιμῆς ὡς καὶ ἐνώπιον τοῦ νόμου. Οὐδ' ἐσκέπτετο μάλιστα νὰ ὑπομνήσῃ ποτὲ εἰς ἐκείνον τὴν ὑπόσχασίν του. Δεσμώτου ὄντος τοῦ Φερῶ, ἐκείνη μόνον τὸν Φερῶ διανοεῖτο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ προσθήσῃ εἰς τὰς θλίψεις τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, ἐνόχου, ἐνὸς δὲν ἐκμύσσετο ἐνώπιον πάντων.

Εἶχε φυλάξει μέσα της ὅλην τὴν ὀδυνηράν καὶ ζαλίζουσαν δριμύτητα τοῦ μυστικοῦ της. Ἀνῆκεν εἰς τὸν Ῥενέ χωρὶς

“ανείς να τὸ γνωρίζῃ. Ἡ γὰρ Βικτορίνα δὲν ἦτο δι’ ὅλου ὀξυδερκῆς, καὶ ὅπως ἡγνόνει, πτωχὴ ἀπόστρατος τῆς ζωῆς, τί ἐστὶν ἔρωας, ἵνα ἴδῃ ἢ μαντεύσῃ τι. Μόνον πρὸ τοῦ Ραυμάνδου Δὲ Φερδὺ ἢ Δινώρα ἠδύναντο νὰ ἐρυθρίσῃ, ἀλλ’ ὁ νέος μαρκήσιος τῇ ἐπέδεικνυε τὸν μᾶλλον εὐστοργὸν καὶ βαθυτέρον σεβασμόν. Ἡ Δινώρα εἶχεν ἔως ἐδῶ τὴν συναίσθησιν ὅτι εἶνε ἀγαπημένη, καὶ ὅχι ξεπεσμένη γυναῖκα.

Ἄλλ’ ἦτον ἤδη καιρὸς τὰ πάντα νὰ εἶπῃ. “Ὅταν ἐσιώπα πρὸ τοῦ πατρὸς, βλέπουσα ἐκείνον εἰς τὸ διαλεκτήριον τῆς φυλακῆς, ἦτο διότι ἀπέφευγε νὰ τοῦ προξενήσῃ νέας ἀγωνίας· ἀλλὰ νὰ σιωπᾷ πρὸ τοῦ Φερῶ, ἐλευτέρου πλέον, ἦτον ὡς νὰ τὸν ἠπάτα.

Ἡ Δινώρα θὰ ὠμίλει.

Ἐπρεπε μόνον νὰ συγκατατεθῇ ὁ κύριος Δὲ Σαντεναί, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ πατρὸς τῆς ὁ πρίγγιψ ἅπαξ μόνον εἶχεν ἐπιφανῇ ἐν τῇ ὁδῷ Βροσχάν πρὸς βραχεῖαν ἐπίσκεψιν, πλήρη τετριμμένων καὶ σχεδὸν στενοχώρων φιλοφρονήσεων. Ἐπειτα δὲν ἀνεφάνη πλέον, προφασιζόμενος ταξίδι. Ἡ Δινώρα τοῦ ἔγραφε εἰς Νορμανδίαν, καὶ ὁ Ρενὲ ἀπήντα, ἢ ἐφαίνετο ὅτι ἀπήντα. Θὰ ἐπανήρχετο μετ’ ὀλίγον. Καὶ ἐκείνος ἐπίσης, ἔλεγεν, ἀνυπομονοῦσε νὰ ἐπανίδῃ «τὸν ζωντανόν του ἔρωτα». Αἱ ἐπιστολαὶ ἦσαν περικλόμεναι διπλωμέναι, ἀλλ’ ἄνευ χαρακτῆρος, ἐξόχως κοιναί! Ἐχρωματίζοντο ἐνίοτε ὑπὸ πνεύματος, ἀλλ’ οὐδέποτε ὑπὸ καρδίας. Ἦσαν ἢ ἀντίθεσις τῶν ἐπιστολῶν τῆς Δινώρας Φερῶ.

Πράγματι ἀπουσίαζε ὁ Ρενὲ. Ἀνεπαύετο μακρὰν τῶν Παρισίων αἰθουσῶν. Μόλις ἐπανελθὼν, ἔσχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ ἐπανίδῃ τὴν Δινώραν. Ἀληθινὰ τὴν ἠγάπα ἀκόμη. Συγκατετέθη νὰ ἐπιδειχθῇ μετ’ αὐτοῦ, νὰ ἀφήσῃ νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ κατὰ συνέπειαν, ὡς φέρεται τις ἡρτημένον τιμαλφὲς κόσμημα, ἦτο ὑπερήφανος καὶ τρελλός δι’ αὐτήν. Ἄλλ’ αἱ δειλίας, αἱ μοναστικά ὀρέξεις τῆς νεάνιδος τὸν ἐκούραζον. Καὶ ἔπειτα προσετίθετο καὶ ὁ πατήρ, ὁ διαβολοπατέρας!... Πατήρ ἐξερχόμενος τῶν φυλακῶν! Ὁ πρίγγιψ ἔφθασε μέχρι τοῦ νὰ λυπηθῇ σχεδὸν καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον διάβημα, ὅπερ ἔκαμεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ δὲν ἄφινε τὸν Φερῶ εἰς τὸ κελλί του. Πολὺ θὰ τὸν ὠφελοῦσε.

Εἰς τοὺς πρώτους ὑπαινωγμούς τῆς Δινώρας περὶ τῶν ὄρκων τοῦ παρελθόντος—τῶν χθεσινῶν ὄρκων του—τοῦ Ρενὲ ἢ ἀπάντησις, ἐπέφερεν ἐκπληξιν, ἐξαφανίσασαν ἀποτόμως κάθε ὄνειρον τῆς δυστυχισμένης. Εἶχε τοῦ λοιποῦ τὴν ἀξίαν τῆς εἰλικρινείας. Πῶς ἢ Δινώρα ἠδύναντο νὰ στοχασθῇ ὅτι θὰ ἐλάμβανε σύζυγόν του, ἀφοῦ ἐκαλεῖτο Βωμαρτέλ Δὲ Σαντεναί, τὴν θυγατέρα ἐνὸς φιλολόγου, ἐξερχομένου ἐκ τῶν φυλακῶν;

Ἐπῆρξε τόσῃ σαφὲς καὶ τόσῃ ἀπόλυτος, ὥστε ἡ Δινώρα, κατασυντετριμμένη, ἐσκέφθη μήπως ἦτο τρελλός ἢ μεθυμένος. Δὲν ἀνέμενε τὴν σκληρὰν σαφήνειαν τοιαύτης ἀπαντήσεως. Ἐστοχάζετο, ὅτι, τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὄντος ἀθώου, ἀνακρυχθέντος, πρόκρυχθέντος ἀθώου, ἠδύναντο νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα του!

Καὶ φρικιώσα, ἐκμηδενισμένη, ἀνεκάλυπτεν ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων τοῦ Ρενὲ χάριεν ὑπεροπτικὸν χαμόγελον, εὐγενικὸν καὶ ὕβριστικὸν συγχρόνως. Ἀόριστόν τι βλέμμα πίπτον ἀπὸ τοῦ μονύλου τοῦ ἐπέτεινεν ἔτι τὴν σατανικὴν ἔκφρασιν τοῦ μειδιάματός του.

Ἡ Δινώρα ἐνόμισεν ὅτι εὗρίσκετο ἐνώπιον ἄλλου ἀνθρώπου, Δὲν ἀνεγνώρισε ποσῶς τὸν πρίγγιπα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκων καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι’ Ἰτέαν, Γαλαξίδιον, Αἴγιον, Ναύπακτον καὶ Πάτρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, (Αἰδινὸν κατὰ τὸ θέρος), Στυλίδαν, Ὁρεοῦς Μιζέλην, Ἀλυμρόν καὶ Βόλον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργὸν καὶ Θήραν.

ΤΡΙΤΗ 6 1/2 π. μ. Αἴγιον, Πόρον, Ἰθύναν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἀστρόν, Ἀστὸς Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ἰστέρινα Τήνου, Κόρθον καὶ πόλιν Ἀνδρου, καὶ κατὰ δεκατετράημερον διὰ Γαύριον Ἀνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκων καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀπὸπλοῖον κατ’ ἐξέδον διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρεντήσιον ἔτερον δὲ δι’ Ἰτέαν, Γαλαξίδιον, Βιτρινίτσαν, Αἴγιον, Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυλίνην, Ζάκυνθον, Κατάκωλον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Σιάθον καὶ Σκόπελον.

ΠΕΜΠΤΗ 7 π. μ. Ἰθύναν, Σπέτσας, Ναύπλιον. 7 μ. μ. Σύρον, Σέριον, Σέριον, Μήλον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκων καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ’ ἐξέδον διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παζοῦς, Κέρκυραν ἐκ Πατρῶν ἔτερον ἀπὸπλοῖον τὴν πρώτῃν ἐκαστοῦ Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἀστακόν, Μύτικα, Ζαθέδα, Ἀλεξανδρόν, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτσαν, Μενίδιον καὶ Καρδαράσαν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι’ Αἴγιον, Πόρον, Ἰθύναν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσι, Μομφρασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Λιμέν, Καλάμας.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1/2 π. μ. Διὰ Κέα, Κύβον, Σύρον, Τήνον, Μύκονον καὶ Κρήτην.

ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Η. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκων καὶ ἐκ Κορίνθου κατ’ ἐξέδον δι’ Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλίνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον, Κορώνην, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσας, Ἰθύναν καὶ Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 6 π. μ. Δι’ Αἴγιον, λουτρά Μεθάνων, Πόρον, Ἰθύναν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἀστρόν, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 7 μ. μ. Λαύριον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδα, Λίμνην, λουτρά Αἰδινῶν, Ἀταλάντην, Στυλίδαν, Ὁρεοῦς, Ἀλυμρόν καὶ Βόλον.

Παρασκευή » 6 π. μ. Ἰθύναν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Ἀγ. Κυριακὴν Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλίνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκων καὶ Πειραιᾶ.

Παρασκευή » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδα, λουτρά Αἰδινῶν, Στυλίδαν καὶ Βόλον.

Σάββατον » 6 π. μ. Δι’ Αἴγιον, λουτρά Μεθάνων, Πόρον, Ἰθύναν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,